

νότητος ν' ἀποδοθῇ ἡ κυριεύουσα αὐτὴν ἐπιτροπὴ ἥτις τὴν ἐκράτει εἰς Βέλμιγχαμ; Ἀναμφιβόλως εἰς ἐκεῖνον, οὕτως τὰ χρηματικὰ βοηθήματα τῇ περιεῖχον τοὺς μόνους τῆς ζωῆς πόρους.

Ἀπεποιήθη νὰ δεχθῇ τὴν βοήθειαν τοῦ συζύγου τῆς· χρήματα δὲν εἶχεν· ἡτιμασμένη, περιφρονημένη, ἄνευ τινὸς φίλου, πόθεν ἄλλοθεν ἦτο δυνατόν νὰ λαμβάνη τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀπαραίτητα εἰμὴ καθὰ ἔλεγεν ἡ κοινὴ φήμη, ἐκ τοῦ ταμείου τοῦ σίρ Πέρσιβαλ Κλαῦδ;

Ἐπὶ τῶν δεδομένων τούτων σκεπτόμενος καὶ ἀποβλέπων διαρκῶς εἰς τὸ μόνον βεβαιωθὲν γεγονός ὅπερ ἡδύνατο νὰ με ὀδηγήσῃ, τούτεστι ὅτι ἡ κυρία Κάδερικ ἦτο ἐν γνώσει τοῦ μυστικοῦ, εὐχερῶς ἐνόουν τὸ ἐνδιαφέρον ὅπερ ὁ σίρ Πέρσιβαλ εἶχε νὰ κρατῇ αὐτὴν εἰς Βέλμιγχαμ, ὅπου ἕνεκα τῆς κακῆς αὐτῆς ὑπολήψεως δὲν θὰ ἡδύνατο νὰ ἔξη καμμίαν μετὰ τῶν γειτόνων ἐπικοινωνίαν, οὕτω δὲ τῇ ἀφηρεῖτο πᾶσα εὐκαιρία τοῦ νὰ διαφύγῃ ἐκ τοῦ στόματός της ἔστω καὶ ὁ ἐλάχιστος ὑπαινιγμός, ἐξ ἐκεῖνων οὓς συχνάκις αἱ γυναῖκες ἀλογίστως ἐκφέρουσιν εἰς τὰς συχνὰς αὐτῶν καὶ φλυαροὺς ἀναμεταξύ των διαχύσεις. Ἄλλ' ὅποιον ἦτο ἄρα γε τὸ μυστικὸν ὅπερ προσεπάθουν ν' ἀποκρύψωσιν; Δὲν ἦτο βεβαίως τὸ ἥκιστα ἐντιμὸν μέρος ὅπερ ἔσχεν ὁ σίρ Πέρσιβαλ ἐν τῷ δυστυχίματι τοῦ Κάδερικ, ἀφοῦ περὶ τούτου διετέλει ἐν πληρεστάτῃ γνώσει πᾶσα ἡ συνοικία· δὲν ἦτο ἐπίσης ἡ ὑποψία μήπως αὐτὸς ἦτο ὁ πατήρ τῆς Ἄννης Κάδερικ, ἀφοῦ τὸ Βέλμιγχαμ ἦτο ἡκιστα καταλλήλῃ μέρους ἐνθα τοιαύτῃ ὑποψία ἡδύνατο νὰ διασκεδασθῇ. Ἄν λοιπὸν παρεδεχόμεν εὐχερῶς καὶ ἀκωλύτως, ὡς εἶχον πράξει πάντες οἱ ἄλλοι πρὸ ἐμοῦ τὴν κατὰ τὸ φαινόμενον ταύτην ἐνοχίαν, ἂν συνῆγον καὶ ἐγὼ τὰ αὐτὰ εὐκολὰ συμπεράσματα, εἰς τὰ ὅποια ὁ Κάδερικ καὶ οἱ γείτονές του ἠρκέσθησαν, ποῦ ἦτο τότε εἰς ὅλα ὅσα εἶχα ἀκούσει τὸ ἐπικίνδυνον μυστικόν, τὸ φυλαττόμενον ἐπιμελῶς ὑπὸ τοῦ σίρ Πέρσιβαλ καὶ τῆς κυρίας Κάδερικ καὶ ἀπομεινὰν κεχυμένον ἀπὸ τῆς τόσῃ ἀπομεμακρυσμένης ἐκεῖνης ἐποχῆς μέχρι τῶν ἡμερῶν μας;

Καὶ μ' ὅλα ταῦτα ἐκεῖ, εἰς ἐκεῖνας τὰς κρυφίας συνεντεύξεις, εἰς τὰς γενομένας ταπεινῇ τῇ φωνῇ, συνδιαλέξεις μετὰ τῆς γυναικὸς τοῦ νεωκόρου καὶ τοῦ κυρίου «με τὰ πένθημα», ἐκεῖ εὗρίσκετο ἀναμφιβόλως ἡ ἄκρα τοῦ μίτου δι' οὗ θὰ ἡδύναμην ἴσως τὰ πάντα ν' ἀνακαλύψω.

Μὴ δὲν ἡδύνατο ἄραγε φαινόμενα ἀπατηλὰ νὰ ὀδηγῶσι τὸν νοῦν πρὸς μίαν διεύθυνσιν, ἐνῶ ἡ ἀλήθεια ἀσφαλῆς ἀπὸ πάσης ὑποψίας εὗρίσκετο ἀκριβῶς εἰς τὴν ἀντίθετον διεύθυνσιν; Ἡ κυρία Κάδερικ διαβεβαίωσα ὅτι ὑπῆρξε θῦμα λυπηρὰς πλάνης δὲν ἡδύνατο τάχα νὰ λέγῃ τὴν ἀλήθειαν; Ἀλλὰ καὶ ἂν παρεδεχόμεθα ὅτι ἐψεύσθη, τὸ συμπέρασμα δι' οὗ ὁ σίρ Πέρσιβαλ παρίστατο ὡς ὁ συνένοχος τοῦ σφάλματός του δὲν ἡδύνατο νὰ προέρχηται ἐκ λάθους δυσκόλως ἐννοουμένου; Καὶ ἂν τυχὸν ὁ σίρ Πέρσιβαλ ὑπέβρεφεν ἐπίτηδες τὴν ιδέαν

ὅτι ἦτο ἔνοχος εἰς τοῦτο ὅπως ἀποτρέψῃ ἀπ' αὐτοῦ ἄλλην τινὰ ὑποψίαν βρασιμωτέραν; Ἐκ τοῦ σημείου τούτου ὁρμώμενος—ἐξανακτῶν νὰ τὸ ἀνακαλύψω—ἡδύναμην ἴσως νὰ φθάσω εἰς τὴν ἀνακαλύψιν τοῦ μυστικοῦ ὅπερ τόσον βελῶς ὑπεκρύπτετο ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἀσημάντων λεπτομερειῶν τῆς χυδαίας ἱστορίας, ἥς τὴν διήγησιν εἶχον ἀκούσει.

Αἱ πρῶται ἐρωτήσεις, ἃς ἀπέτεινον κατόπιν πρὸς τὴν κυρίαν Κλέμεντς, ἀπέβλεπον ἀποκλειστικῶς εἰς τὸ νὰ μάθω ἂν ὁ Κάδερικ ἡδυνήθη ποτὲ νὰ πεισθῇ ὁλοσχερῶς περὶ τῆς χειρίστης τῆς συζύγου του διαγωγῆς, ἐκ τῶν ἀπαντήσεων δὲ οὐδεμία μοι ἀπέμεινε περὶ τούτου ἀμφιβολία. Ἡ κυρία Κάδερικ πρὸ τοῦ γάμου τῆς εἶχεν ἀπολέσει τὴν τιμὴν· μαρτυρίαι ἀξιοπίστοι ἐπεβεβαίουν τὸ τοιοῦτο, χωρὶς νὰ εἴνε ὅμως γνωστὸν εἰς τίνα εἶχε θυσιάσει αὐτὴν, τὸ δὲ συνοικέσιον συνήθη ἐπίτηδες ὅπως καλυφθῇ ἡ ἀτιμία τῆς.

Δι' ὑπολογισμῶν ἀκριβῶν ὡς πρὸς τὸν τόπον καὶ χρόνον, οὓς εἶνε ἀνωφελὲς ν' ἀναφέρω ἐνταῦθα ἐν πάσῃ λεπτομερείᾳ, ἐξήχθη θετικῶς ὅτι ἡ θυγάτηρ, εἰς ἣν ἔδωκε τὸ ὄνομα τοῦ συζύγου τῆς δὲν εἶχε κανὲν δικαίωμα νὰ φέρῃ τὸ ὄνομα τοῦτο.

[Ἐπεται συνέχεια].

Ἡ ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΛΑΕΣΑΝΑΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

[Ὁρα προηγούμενον φύλλον].

— Ἀλλὰ διατί δὲν ἦλθεν ὁ πατήρ μου;

— Φρονεῖτε ὅτι ὁ πατήρ σας δὲν ἐπιτρεῖται; Νομίζετε, ὅτι δύναται νὰ κινηθῇ ἐν βῆμα, χωρὶς νὰ γίνῃ γνωστὸν ποῦ διευθύνεται;

— Ἀλλ' ὑμεῖς; ἠρώτησα.

— Ἐγὼ εἰμαι ὁ φίλος καὶ ὁ ἐμπιστευμένος τοῦ πρίγκηπος.

— Ἐὰν ὅμως, κύριε, ἀνεφώνησα, εἰσθε ὁ φίλος καὶ ὁ ἐμπιστευμένος τοῦ πρίγκηπος, τότε. . . .

— Τότε προδίδω αὐτόν, χάριν ὑμῶν· ναί, οὕτως ἔχει. Ἐνεκα τούτου, ἔλεγον ὑμῖν, ὅτι κινδυνεύω τὴν ζωὴν μου ὅπως σᾶς σώσω.

Μετὰ τσαύτης πειστικότητος ὁ κόμης ἔδωκε τὴν ἀπάντησιν ταύτην καὶ τόσον αὐτὴ ἦτο ὁμοιαληθής, ὥστε, εἰ καὶ αἰσθανομένη ποῖαν τινὰ ἀποστροφήν νὰ ἐμπιστευθῇ πρὸς αὐτόν, δὲν εὗρον λέξεις, ὅπως ἐκδηλώσω αὐτὴν.

— Περιμένω, εἶπεν ὁ κόμης.

Ἡτένισα ἐκ νέου τὴν ὡς ἐμὲ ἀναποφάσιτον Γερτρούδη.

— Ἰδοῦ, ἐὰν ἐτι δισταζήτε, πκρατηρήσατε πρὸς ἐκεῖνο τὸ μέρος.

Μοι ἔδειξε πρὸς τὴν ἀντίθετον ὁχθὴν τῆς λίμνης ὁμίλον ἱππέων, διευθυνομένων πρὸς τὸν πύργον.

— Τίνες εἶναι; ἠρώτησα.

— Ὁ δούξ δ' Ἀνζιού καὶ ἡ ἀκολουθία του, ἀπεκρίθη.

— Δεσποινίς! δεσποινίς! εἶπεν ἡ Γερτρούδη, δὲν ἔχομεν πλέον καιρὸν νὰ χάσωμεν.

— Ἀπωλέσαμεν ἤδη ἀρκετόν, εἶπεν ὁ κόμης· ἀποφασίσατε, ἐν ὀνόματι τοῦ Θεοῦ!

— Ὡ! Θεέ μου! Θεέ μου! τί νὰ πράξω; ἐψιθύρισα.

— Ἀκούσατε, εἶπεν ὁ κόμης, κρούουσι τὴν πύλιν τοῦ πύργου.

Πράγματι δ' ἠκούσθη κρότος τοῦ ρόπτρου, τὸ ὅποιον ἐκίνουν δύο ἄνδρες, ἀποσπασθέντες τοῦ ὁμίλου τῶν ἱππέων καὶ προπορευθέντες.

— Μετὰ πέντε λεπτά, εἶπεν ὁ κόμης, δὲν θὰ εἶναι πλέον καιρός.

Ἐδοκίμασα νὰ κινηθῶ, ἀλλ' οἱ πόδες μου ἐκάμπτοντο.

— Βοήθει μοι, Γερτρούδη, ἐψιθύρισα, βοήθει μοι!

— Δεσποινίς, εἶπεν ἡ πτωχὴ νεῆνις, ἀκούετε, ὅτι ἡ πύλη ἀνοίγεται; Ἀκούετε τοὺς ἱπποὺς εἰς τὴν αὐλήν;

— Ναί, ναί, ἀπεκρίθη· ἀλλ' αἱ δυνάμεις μου ἐκλείπουσι.

— Ὡ! τοῦτο μόνον; εἶπε· λαβοῦσά με δ' εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς, με ἡγείρεν ὡς παιδίον καὶ με παρέδωκεν εἰς τὰς χεῖρας τοῦ κόμητος.

Αἰσθανθεῖσα τὴν προσέγγισιν τοῦ ἀνθρώπου ἐκεῖνου, ἐφρικίσασα τόσον βιαίως, ὥστε μικροῦ ἐδέησε νὰ διολισθίσω τῶν χειρῶν του καὶ νὰ πέσω εἰς τὴν λίμνην.

Ἐκεῖνος ὅμως μ' ἔθλιψεν ἐπὶ τοῦ στήθους του καὶ με ἀπέθεσεν ἐντὸς τῆς λέμβου.

Ἡ Γερτρούδη ἐπέβη αὐτῆς, ἄνευ βοηθείας.

Τότε ἐνόησα, ὅτι ἡ καλύπτρα μου, ἀποσπασθεῖσα, ἐπέπλεεν ἐπὶ τοῦ ὕδατος.

Ἐσκέφην, ὅτι ἡδύνατο νὰ ὑποδείξῃ τὰ ἔχνη ἡμῶν.

— Ἡ καλύπτρα μου! ἡ καλύπτρα μου! εἶπον πρὸς τὸν κόμητα, ἀναλάβετε αὐτήν.

— Ὅχι, εἶπε, προτιμότερον νὰ μείνῃ.

Ἐπιλαβόμενος δὲ τῶν κωπῶν, ἐκώπηλάτησε τόσον ἐρωμένως, ὥστε ταχέως ἐπλησιάσαμεν εἰς τὴν ἀντίπεραν ὁχθὴν τῆς λίμνης.

Κατὰ τὴν αὐτὴν στιγμὴν, εἶδομεν φωτιζόμενα τὰ παράθυρα τοῦ κοιτῶνός μου· εἶχον εἰσέλθει ἐν αὐτῷ ὑπηρέται μετὰ φώτων.

— Σᾶς ἠπάτησα; εἶπεν ὁ κόμης· ὑπῆρχε πλέον καιρός;

— Ὡ! ναί, ναί, κύριε, εἶπον αὐτῷ· εἰσθε πραγματικῶς σωτὴρ μου.

Ἐντούτοις τὰ φῶτα ἔτρεχον ἀπὸ τοῦ κοιτῶνός μου εἰς τὸ δωμάτιον τῆς Γερτρούδης. Ἤκούσαμεν κραυγὰς καὶ διεκρίνομεν, ὅτι εἰσῆλθεν ἀνὴρ τις, πρὸ τοῦ ὁποῦ ἀπαντες ὑπεχώρησαν· ὁ ἀνὴρ ἐκεῖνος ἐπλησίασεν εἰς τὸ ἠνεωγμένον παράθυρον, ἐκλινεν ἐλτὸς αὐτοῦ, διέκρινε τὴν ἐπὶ τοῦ ὕδατος ἐπιπλέουσιν καλύπτραν μου καὶ ἀφῆκε κραυγὴν.

— Βλέπετε, ὅτι ἐπράξα καλῶς, ἀφήσας ἐκεῖ τὴν καλύπτραν σας; εἶπεν ὁ κόμης· ὁ πρίγκηψ θὰ πιστεύσει, ὅτι ἐρρίφθητε εἰς τὴν λίμνην, ὅπως ἀποφύγῃτε αὐτόν, ἐνῶ δὲ θέλει ἀναζητεῖ ὑμᾶς, θέλομεν ἀναχωρήσει.

Τότε κατελήφθη ὑπὸ τρόμου ἐνώπιον τοῦ μέλκνος βάρους τοῦ πνεύματος τοῦ

ἀνθρώπου ἐκεῖνου, ὅστις εἶχε λάβει ὑπὸ φιν ἐκ τῶν προτέρων ἐκεῖνο τὸ μέσον.

Κατὰ τὴν αὐτὴν στιγμήν, προσηγγίσαντες εἰς τὴν ὄχθην.

ΙΔ'

Τίς ἦτο ἡ Ἀρτεμις Μεριδόρ.

Ἡ Συνθήκη

Ἐπῆλθε στιγμήαια σιγή. Ἡ Ἀρτεμις, συγκεκινημένη ὡς κατὰ τὴν στιγμήν τῶν συμβάντων, τὰ ὁποῖα ἀρῆγετο, ἡσθάνετο ἐκλείπουσαν τὴν φωνὴν τῆς. Ὁ Βουσύ ἡκροῖτο αὐτῆς μεθ' ὅλης τῆς δυνάμεως τῆς ψυχῆς του, αἰσθανόμενος ἀπὸ τοῦδε αἰώνιον μῆκος κατὰ τῶν οἰῶν δὴποτε ἐχθρῶν τῆς.

Ἐπὶ τέλους, ἡ Ἀρτεμις ἐπανελάθε.

Μόλις ἀπέβημεν εἰς τὴν ξηράν, ἐπὶ τῇ ὁκτῷ ἄνδρες ἔδραμον πρὸς ἡμᾶς. Ἦσαν ἄνθρωποι τοῦ κόμητος, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἐνόμισα ὅτι ἀνεγνώρισα τοὺς δύο ὑπηρέτας, οἵτινες συνώδουν ἡμᾶς, ὅτε συνέβη ἡ κατ' ἡμῶν ἐπίθεσις. Ἰπποκόμος ἐκράτει ἀπὸ τῶν χαλινῶν δύο ἵππους, ἦτοι μέλανα ἵππον καὶ μικρόσωμον λευκὴν ἵππον, ἡτίς προώριστο δι' ἐμέ. Ὁ κόμης μ' ἐβοήθησε νὰ ἱππεύσω καὶ ἀκυλόυθως ὤρμησε ἐπὶ τοῦ ἐφιππίου τοῦ ἵππου του.

Ἡ Γερτρούδη ἐπέβη ἐτέρου ἵππου μεθ' ἐνὸς τῶν ὑπηρέτῶν τοῦ κόμητος.

Μετὰ ταῦτα, ἀπήλθομεν.

Εἶχον παρατηρήσει, ὅτι ὁ κόμης ἐκράτει τὸν χαλινὸν τοῦ ἵππου μου, ἐπομένως εἶπον αὐτῷ, ὅτι ἱππεύον ἀκούοντως καλῶς καὶ ὅτι ἦτο περιττὴ ἡ προφύλαξις του. Μοὶ ἀπήντησεν ὅμως, ὅτι ἡ ἵππος μου ἠδύνατο ν' ἀφηνιάσῃ καὶ νὰ ἐκτραπῇ τῆς ὁδοῦ.

Ἐτρέχονμεν πρὸ δέκα λεπτῶν, ὅτε ἤκουσα τὴν φωνὴν τῆς Γερτρούδης, καλούσης με. Ἐστράφη καὶ εἶδον ὅτι ἡ συνοδία ἡμῶν εἶχε διαιρεθῇ τέσσαρες ἄνδρες εἶχον λάβει πλαγίαν ὁδὸν καὶ παρέσυρον τὴν Γερτρούδην εἰς τὸ δάσος, ἐνῶ ὁ κόμης καὶ ἑτεροὶ τέσσαρες ἠκολούθουν μετ' ἐμοῦ τὴν αὐτὴν ὁδόν.

— Γερτρούδη! ἀνέκραξα. Κύρια, διατί ἡ Γερτρούδη δὲν ἔρχεται μεθ' ὑμῶν; εἶπον.

— Εἶναι ἀναπόφευκτος προφύλαξις, ἀπεκρίθη ὁ κόμης· ἐν καταδιωχθῶμεν, δέον ν' ἀφῆσωμεν διπλὰ ἔχνη, ἀνάγκη νὰ δύναται τις νὰ εἴπῃ ὅτι εἰς δύο διάφορα μέρη εἶδε γυναῖκα ἀπαγομένην ὑπὸ ἀνδρῶν. Τότε, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, ὁ δοῦξ δ' Ἀνζιού θέλει παρὰπλανηθῇ.

Ἡ ἀπάντησις, καίτοι εὐπρόσωπος, δὲν μὲ νύχαιστίσθη· τί ὅμως νὰ εἴπω καὶ τί νὰ πράξω; Ἐστεινάξα καὶ ἐσιώπησα.

Ἄλλως, ἡ ὁδός, ἣν ἠκολούθει ὁ κόμης, ἦγεν εἰς τὸν πύργον Μεριδόρ. Μετὰ ἐν τέταρτον τῆς ὥρας, ἡτέλομεν φθάσει ἐκεῖ αἰφνης ὅμως, εἰς γνωστὸν μοι σταυροδρόμιον, ὁ κόμης, ἀντὶ ν' ἀκολουθήσῃ τὴν αὐτὴν διεύθυνσιν, ἐστράφη πρὸς τὰ ἀριστερὰ καὶ διηυθύνθη ὅλως ἀντιθέτως. Ἐκραύγασα καὶ, παρὰ τὴν ταχύτητα τοῦ δρόμου τῆς ἵππου, ἔθεσα τὴν χειρὰ μου ἐπὶ τοῦ προσθίου μέρους τοῦ ἐφιππίου, ὅπως ριφῶ κάτω, ὅτε ὁ κόμης, ὅστις βε-

θαίως ἐπετῆρει τὰς κινήσεις μου, ἔκλινε, μὲ περιέβαλε διὰ τοῦ βραχίονός του καὶ, λαβὼν με ἀπὸ τῆς ἵππου μου, μ' ἔφερεν ἐπὶ τοῦ ἰδίου αὐτοῦ ἵππου. Ἡ ἵππος, αἰσθανθεῖσα ἐαυτὴν ἐλευθέραν, ἔφυγεν ἐν τῷ δάσει, χρομετίζουσα.

Ἡ πρῆξις αὕτη εἶχεν ἐκτελεσθῇ τόσον ταχέως, ὥστε μόλις προσέφθασα νὰ ἐκπέμψω κραυγὴν.

Ὁ κ. δὲ Μονσωρὼ ἔθεσε τὴν χειρὰ του ἐπὶ τοῦ στόματός μου.

Δεσποινίς, μοὶ εἶπε, σὺ ὀρκίζομαι ἐπὶ τῆς τιμῆς μου, ὅτι οὐδὲν πράττω ἄνευ τῆς διαταγῆς τοῦ πατρὸς ὑμῶν, ὡς θέλω ἀποδείξει ὑμῖν εἰς τὸν ποῶτον σταθμόν. Ἐὰν ἡ δοθησομένη ἀποδείξις δὲν ἀρκέσῃ ὑμῖν ἡ θεωρηθῇ ἀμφίβουλος, σὺ ὀρκίζομαι ἐκ νέου ἐπὶ τῆς τιμῆς μου, δεσποινίς, ὅτι θὰ εἰσθῇ ἐλευθέρη.

Ἀλλὰ, κύριε, μοὶ εἶπετε, ὅτι θὰ μὲ ὠδηγεῖτε εἰς τὸ πατέρα μου! ἀνέκραξα, ἀπωθούσα τὴν χειρὰ του καὶ ἀποσύρουσα τὴν κεφαλὴν μου πρὸς τὰ ὀπίσω.

— Ναί, σὺς τὸ εἶπον, διότι εἶδον, ὅτι ἐδισταζέτε νὰ μὲ παρακολουθήσητε, μίᾳ δ' ἐστὶ στιγμή δισταγμοῦ ἥθελεν ἀπολέσει ὑμᾶς τε καὶ ἐμέ, ὡς ἡ ἰδίᾳ ἠδυνήθητε νὰ πεισθῇτε. Τώρα, θέλετε νὰ θανατώσῃτε τὸν βρόνον; θέλετε νὰ βαδίσῃτε εὐθὺς πρὸς τὴν ἀτίμωσιν; Εἶπατε μίαν λέξιν καὶ σὺς ἐπαναφέρω εἰς τὸν πύργον Βωξέ.

— Μοὶ ἐλάλησατε περὶ ἀποδείξεως, ὅτι ἐνηργεῖτε ἐν ὀνόματι τοῦ πατρὸς μου.

— Ἰδοὺ ἡ ἀπόδειξις, εἶπεν ὁ κόμης. Λάβετε τὴν ἐπιστολὴν ταύτην καὶ ἀναγνώσατε αὐτὴν εἰς τὸν πρῶτον σταθμόν ἡμῶν. Ἐὰν, ἀφοῦ ἀναγνώσῃτε τὴν ἐπιστολὴν, θελήσῃτε νὰ ἐπιστρέψῃτε εἰς τὸν πύργον, σὺς τὸ ἐπαναλαμβάνω, μὰ τὴν τιμὴν μου, θὰ εἰσθῇ ἐλευθέρη. Ἐὰν ὅμως ἀπομένῃ ὑμῖν σεβασμὸς τις πρὸς τὰς διαταγὰς τοῦ βαρόνου, εἶμαι βέβαιος ὅτι δὲν θέλετε ἐπιστρέφει ἐκεῖ.

— Ἀς προχωρήσωμεν, κύριε, καὶ ἄς φθάσωμεν, τὸ ταχύτερον, εἰς τὸν σταθμόν, διότι ἐπείγομαι νὰ βεβαιωθῶ ἐὰν λέγητε τὴν ἀλήθειαν.

— Ἐνθυμήθητε ὅτι μὲ ἀκολουθεῖτε ἐκουσίως.

— Ναί, τόσον ἐκουσίως ὅσον δύναται νεῖνις, εὐρισκομένη εἰς τὴν ἐνεστῶσαν θέσιν μου, βλέπουσα ἀφ' ἐνὸς μὲν τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς τῆς καὶ τὴν ἀτίμωσίν τῆς, ἀφ' ἐτέρου δὲ τὴν υποχρέωσιν νὰ ἐμπιστευθῇ εἰς ἄνθρωπον, τὸν ὁποῖον μόλις γνωρίζει· ἀλλ' ἀδιάφορον, σὺς ἀκολουθῶ ἐκουσίως, κύριε· δύνασθε νὰ βεβαιωθῇτε, δίδοντές μοι ἕνα ἵππον.

— Ὁ κόμης ἐνευσεν εἰς ἕνα τῶν ἀκολούθων τῶν ν' ἀφιππεύσῃ. Κατῆλθον τοῦ ἵππου τοῦ κόμητος καὶ εὐρέθην ἐφιππος πλησίον αὐτοῦ.

— Ἡ λευκὴ ἵππος δὲν θὰ εἶναι μακράν, εἶπε πρὸς τὸν πεζὸν ἀκόλουθόν του· ζητήσατε καὶ καλέσατε αὐτὴν ἐντὸς τοῦ δάσους· γνωρίζετε ὅτι ὑπακούει ὡς κύων εἰς τὴν φωνὴν ἡ τὸ σύριγμα. Θέλετε μᾶς συναντῆσαι εἰς Σάτρο.

Ἀκουσα ἐφρικίᾳ. Ἡ Σάτρο εὐρίσκε-

ται εἰς ἀπόστασιν δέκα λευγῶν ἀπὸ τοῦ Μεριδόρ ἐπὶ τῆς πρὸς τοὺς Παρισίους ἀγούσης ὁδοῦ.

— Κύριε, σὺς συνοδεύω, ἀλλ' εἰς Σάτρο θὰ θέσωμεν τοὺς ὄρους.

— Δῆλα δὴ, δεσποινίς, εἰς Σάτρο θέλετε μοὶ δώσει τὰς διαταγὰς σὰς.

Ἡ φαινόμενη αὕτη ὑπακοὴ δὲν μὲ κα-θησύχαζεν· οὐχ ἥττον, ἀφοῦ δὲν εἶχον τὴν ἐπιλογὴν τῶν μέσων, τὸ δὲ παρουσιαζόμενον ἦτο τὸ μόνον, ὅπως διαφύγῃ τῶν χειρῶν τοῦ δουκὸς δ' Ἀνζιού, ἐξηκολούθησα ἐν σιγῇ τὸν δρόμον μου. Ἀμα τῇ ἀνατολῇ τοῦ ἡλίου, ἀφικόμεθα εἰς Σάτρο. Ἀντὶ ὅμως νὰ εἰσέλθωμεν εἰς τὸ χωρίον, διηυθύνθη μεν πρὸς ἀπομεμονωμένην οἰκίαν.

Ἐσταμάτησα τὸν ἵππον μου.

— Ποῦ ὑπάγομεν; ἠρώτησα.

— Ἀκούσατε, δεσποινίς, μοὶ εἶπεν ὁ κόμης· παρέτῃρησα ἤδη τὴν ἄκραν εὐθύτητα τοῦ πνεύματός σας, καὶ εἰς τὸ πνεῦμά σας ποιοῦμαι ἔκκλησιν. Φεύγοντες τὰς ἐρεῦνας τοῦ ἰσχυροτέρου μετὰ τὸν βασιλέα πρίγκηπος, δυνάμεθα νὰ παραμεινωμεν εἰς σύνθεσις ξενοχοδεῖον, ἐν μέσῳ χωρίου, τοῦ ὁποῖου ὁ πρῶτος ἰδὼν ἡμᾶς κάτοικος θέλει καταδώσει ἡμᾶς; Δύναται τις ν' ἀγοράσῃ ἕνα ἄνθρωπον, οὐχὶ ὅμως ὁλόκληρον χωρίον.

Εἰς ἀπάσας τὰς ἀπαντήσεις τοῦ κόμητος ἐπεκράτει τοιαύτη λογικὴ ἡ τοῦλάχιστον τοσαύτη τέχνη, ἥτις μ' ἐξέπληττε.

— Ἐχει καλῶς, εἶπον. Ἀς ὑπάγωμεν. Ἐξεκινήσαμεν ἐκ νέου.

Μᾶς περιέμενον εἰς τῶν τῆς ἀκολουθείας ἡμῶν εἶχε προπορευθῇ. Ζωηρὸν πῦρ ἔκαιεν ἐν τῇ ἐστία δωματίου, ὅπως δὴποτε εὐπρεποῦς, ἐν ᾧ ὑπῆρχε μία κλίνη.

— Ἰδοὺ ὁ ὑμέτερος κοιτῶν, δεσποινίς, εἶπεν ὁ κόμης· θὰ περιμείνω τὰς διαταγὰς σας.

Χαιρετήσας με, ἀπεσύρθη.

— Πρῶτη φροντίς μου ὑπῆρξε νὰ πλησιάσω εἰς τὸν λαμπτήρα καὶ νὰ ἐξαγάγω τοῦ κόλπου μου τὴν ἐπιστολὴν τοῦ πατρὸς μου. . . Ἰδοὺ τὴν, κύριε Βουσύ. Σὺς καθιστῶ δικαστὴν μου. Ἀναγνώσατε.

Ὁ Βουσύ ἔλαβε τὴν ἐπιστολὴν καὶ ἀνέγνωσε :

« Προσφιλεστάτη μοι Ἀρτεμις.

Εἴν, ὡς δὲν ἀμφιβάλλω, ἐνδοῦσα εἰς τὴν παράκλησίν μου, παρηκολούθησας τὸν κύριον κόμητα δὲ Μονσωρὼ, οὗτος; ὅς σοι εἶπεν, ὅτι εἶχες τὴν δυστυχίαν ν' ἀρῆς; εἰς τὸν δόξαν δ' Ἀνζιού καὶ ὅτι οὗτος σὲ ἀπῆγαγε καὶ σὲ μετένεγκεν εἰς τὸν Πύργον Βωξέ· κρίνον, ἐκ τῆς βιαιᾶς ταύτης πράξεως, τί ὁ δοῦξ εἶναι ἱκανὸς νὰ πράξῃ καὶ ὅποια κατασχύνῃ σὲ ἀπειλεῖ. Λοιπὸν! ἐν μέσῳ ὑπάρχει ν' ἀποφύγῃς τὴν κατασχύνῃ ταύτην, τῇ ὁποίᾳ δὲν ἤθελον ἐπιζητεῖν, νὰ νυμφευθῇ; τὸν εὐγενὴ ἡμῶν φίλον· ἀφοῦ γίνῃ κόμησά δὲ Μονσωρὼ, ὁ κόμης θέλει ὑπερασπίζει τὴν σύζυγόν του, μοὶ ὤρκισεν δ' ὅτι θέλει σὲ ὑπερασπίζει διὰ παντὸς τρόπου. Ἐπιθυμῶ, λοιπὸν, φιλήτατη θύγατερ, ὅπως ὁ γάμος οὗτος τελεσθῇ ὅσον ἐνεστὶ τάχιστα, ἐὰν δὲ συγκατανεύσῃς; εἰς τὸν πόθον μου, προσθίτω, εἰς τὴν πλήρη συναινέσιν μου, τὴν πατρικὴν μου εὐλογίαν καὶ ἱκετεύω τὸν θεὸν νὰ ἐδοκίμησῃ νὰ ἐπιδαφίλῃ ἐπὶ σὲ πάντα; τοὺς ὁμοαυτοῦς τῆς εὐδαιμονίας, τοὺς ὁποίους ἡ ἀνεξάντλητος ἀγαθότης Αὐτοῦ ἐπιφυλάσσει εἰς τὰς καρδίας ὡς τὴν ἰδίαν σου.

Ὁ μὴ διατάσων, ἀλλ' ἱκετεύων πατὴρ σου

« Βαρόνος Μεριδόρ ».

— Φεῦ! εἶπεν ὁ Βουσύ, ἐὰν ἡ ἐπιστολὴ

αὕτη ἦναι τοῦ πατρός σας, εἶναι λίαν θετική.

— Εἶναι τοῦ πατρός μου, δὲν ἀμφιβάλλω οὐχ ἦναι, ἀνέγνωσα αὐτὴν τρεῖς πρὶν ἢ ἀποφασίσω. Ἐπὶ τέλους, ἐκάλεσα τὸν κόμητα, ὅστις εἰσῆλθε παραχρῆμα, ὅπερ μοι ἀπέδειξεν, ὅτι περιέμενε πρὸ τῆς θύρας. Ἐκράτουν τὴν ἐπιστολὴν εἰς τὴν χεῖρά μου.

— Λοιπὸν, μοι εἶπεν, ἀνεγνώσατε;

— Ναί, ἀπεκρίθην.

— Ἀμφιβάλλετε εἰσέτι περὶ τῆς ἀφοσιώσεως καὶ τοῦ σεβασμοῦ μου;

— Καὶ ἐὰν ἀμφεβάλλον, κύριε, ἀπεκρίθην, αὕτη ἡ ἐπιστολὴ μοι ἐπιβάλλει τὴν ἐμπιστοσύνην. Τώρα, κύριε, ἄς ἴδωμεν. Ὑποτιθεμένου ὅτι προτίθημι νὰ ἐνδύσω εἰς τὰς συμβουλὰς τοῦ πατρός μου, τί ἐννοεῖτε νὰ πράξῃτε;

— Νὰ ὁδηγήσω ὑμᾶς εἰς Παρισίους, δεσποίνις· ἐκεῖ εἶναι εὐχερέστερον ν' ἀποκρύψω ὑμᾶς.

[Ἐπεται συνέχεια].

Δμλ.

Η ΠΑΤΡΙΣ ΠΡΟ ΠΑΝΤΟΣ

(Συνέχεια καὶ τέλος, ἴδε προηγούμενον φύλλον)

Ἀπάντησις τῆς Μαρίας

«Ἐν Στρασβούργῳ τὴν 25 Δεκεμβρίου 1870.

«Αἱ ἐπιστολαὶ σας μοι παρεδόθησαν προχθές, ἀγαπητέ μοι Γουλιέλμ. Σὰς ταρασσὶς διότι δὲν σὰς ἀπήντησα οὐδαμῶς. Διὰ τοῦ νοῦ μου σὰς ἀκολούθῃ πανταχοῦ, καὶ δὲν παύω παρακαλοῦσα τὸν Θεὸν νὰ σὰς ποσστατεύῃ ἐν τῷ μέσῳ τῶν κινδύνων τοῦ πολέμου. Ἀλλ' οἱμοὶ φίλε μου, τὰ νέα, ἅτινα θὰ σὰς παράσχῃ, θέλουσι σὰς καταλυήσῃ. Μόλις τολμῶ νὰ σὰς ἀφηγηθῶ τὰ λυπηρὰ συμβάντα.

«Ὁ πατὴρ μου καὶ ἡ ἀδελφὴ μου ἀπέθανον, Γουλιέλμ· προσβλήθηντες ἀμφότεροι ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ ὀδουζίου, ἐξέπνευσαν ἐν τῇ ὁδῷ, δέκα βήματα μακρὰν ἀπὸ τῆς πυρπολούμενης οἰκίας μας. Ὁ Αὐγουστὺς ἔπεσαν ἐπὶ τῶν προχωμάτων μας, ὑπὸ τοῦ ὀφθαλμοῦ τῆς Λουκίας. Ἐκτοτε ἀπώλεσε τὸ λογικὸν τῆς· ὁ κ. Βωέ ἐγέρθησαν ὡς εἰ παρήλθον ἐξ ὀκτοσὶν ἔτη· ὁ κ. Φριδὲλ ἠτυοκτόνησε διὰ πυροβόλου καθ' ἣν ἡμέραν οἱ Γερμανοὶ εἰσῆλθον ἡ δυστυχὴς μήτηρ μου, ἡ ἄλλοτε τοσοῦτον παιδρὰ, δὲν παύει κλαίονσα. Ὡς πρὸς ἐμεῖ, ἀπὸ πολλοῦ ἤθελον ὑποπέσει εἰς τοιαύτας δοκιμασίας, ἐὰν δὲν ὑπελείπετο νὰ ἐκτελέσω καθήκον τι παρ' ἐκείνη, ἥτις οὐδένα ἔχει πλέον ἄλλον πλὴν ἐμοῦ ἐν τῷ κόμῳ τούτῳ.

«Ἰδοὺ, Γουλιέλμ, ὅποιον συμφορῶν πρόξενος· ἐγένετο ἡμῖν ὁ πόλεμος. Οὐδὲν ἂν ἀναφέρω περὶ τῶν ὀλικῶν ἀπωλειῶν. Τί εἰσιν αὗται ἀπέναντι τῶν λοιπῶν; Περὶ τῆς κατεστραμμένης οἰκίας μας, τοῦ μετρίου ἡμῶν ἐνδοιατήματος, ἐς αἰὲ ἀπολεσθέντος, δὲν με μέλει· καθ' ὅλου ἔχω θάρρος, θὰ ἐργασθῶ καὶ θὰ κερδήσω τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαῖα ἐμοῦ τε καὶ τῆς προσφιλοῦς μοι μητρός.

«Τούτοις, Γουλιέλμ, πρέπει νὰ ἐννοήσῃτε ὅτι τὸ πᾶν τετέλεσται μεταξύ ἡμῶν· ἐν τῷ μέσῳ τῶν φλογῶν τοῦ Στρασβούργου, ἐπὶ τὸν αἵματοφόρων σωμάτων τοῦ πατρός μου καὶ τῆς ἀδελφῆς μου, ὠρίσθη ὅτι δὲν θὰ γέινω ποτὲ σύζυγος Γερμανοῦ. «Αἱ ἡγεῖμαι καλῶς ὅτι δὲν εἶθε υπεύθυνος δι' ὅλας αὐτὰς τὰς φρικαλεότητας, καὶ δὲν ἄγνοω ὅτι τὰς οἰκτεῖρετε, καὶ καταρᾶσθε ὅσον καὶ ἐγώ. Ἀλλ' ὅλα ταῦτα δὲν σὰς ἐμποδίζουν τοῦ νὰ ἀνήκῃτε εἰς τὸ ἔθνος, ὅπερ τοσαῦτα καθ' ἡμῶν διέπραξε. Καθ' ἣν ἡμέραν ἤθελον θέσει τὴν χεῖρά μου ἐντὸς τῆς ἰδικῆς σου, θὰ μοι ἐφαίνεται ὅτι βλέπω κείνους, οὓς ἀπώλεσα, ἐξέρχόμενους τοῦ τάφου των· ἔνα μὲ ἀπαρνηθῶσι. Σὰς θρηνῶ ὡς τὸν μνηστῆρα τῆς ἐκλογῆς μου, ὃν ὁ θάνατος θὰ μοι τὸν ἀφῆραξε τὴν προτερῖαν τοῦ γάμου μας. Δὲν θὰ ἐπανιδωθῶμεν πλέον, εἶναι αἰώνιος ἀποχαιρετισμός, ὃν σὰς πέμπω.

«Ἀς φαντασθῶ ὅτι εὗρετε τὸν θάνατον ἐν τῷ πολέμῳ καὶ ὅτι φέρω τὸ πένθος σας συγχρόνως μετὰ τοῦ πένθους τῶν ἐμῶν. Φαντάσθητε ὅτι ἀπωλέσθη μετὰ τὸν πατρός μου καὶ μετὰ τῆς μικρᾶς μας ἑλπίδος, καὶ συλλογισθῆτε ἐνίοτε ὅτι τὴν μνηστῆρ σας χωρίζει ἀφ' ὑμῶν ἄβυσσος βαθυτέρα τῆς θαλάσσης.

«Ἡ ἀπόφασίς αὕτη δὲν μοι ἐνεπνεύσθη ὑπὸ παροδικῆς ἐξάψεως! Οὐδέποτε θὰ μεταβάλω γνώμην. Δύο μῆνες παρήλθον ἀπὸ τῆς ἀποφάδος ἡμέρας, χωρὶς ἡ καρδία μου νὰ αἰσθανθῇ καὶ ἐπιμῖαν μόνον στιγμὴν ἐν τῇ ἐλαχίστην ἀδυναμίαν. Ἐὰν ἐπαυέθητε εἰς Στρασβούργον, μὴ ζητήσῃτε νὰ με ἐπαυιδῆτε, θὰ ἦτο ἀνωφελεῖς. Τρέφω μεγίστην πρὸς ὑμᾶς ὑπόληψιν ὡς βεβαιωθέντα καὶ ὡς μαθόντα νὰ ἐκτιμᾶτε τὴν διαγωγὴν μου, ὅτι θὰ με ἐννοήσῃτε καὶ δὲν θὰ ἀποπειραθῇτε ἀγῶνα, ὅστις θὰ διετάρασεν ἀνωφελῶς ἀφοτέρους.

«Δὲν δύναμθα νὰ ἐξελεύσῃμεν τὸ γινόμενον. Ὑπῆρξαν ἀμφοτέρω ἀθῶοι τοῦ ἐκχυθέντος αἵματος, τὸ αἶμα δὲ τοῦτο, ὡς ἀνῆκον εἰς ἡμᾶς, μὰς χωρίζει οὐχ ἦναι εἰς ἅπαντα τὸν χρόνον.

«Χαῖρε, Γουλιέλμ.

Μαρία.»

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΗΜΕΡΑ

Τῷ ὄντι, τὸ Στρασβούργον ὑπέστη σκληρὰ καὶ βαρεῖας δοκιμασίας. Ἀλλὰ τῷ ὑπελείπετο ἀκόμη νὰ ὑποστῇ τὴν ἀλγεινότεραν πασῶν. Ἡ πυρποληθεῖσα πόλις, τὰ φονευθέντα παῖδιά, ὁ ἐχθρὸς περιπατῶν ὡς κύριος ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἐρείπων, ταῦτα πάντα οὐδὲν ἦσαν ἀπέναντι τῆς ὑπερβολικῆς δουλείας τῆς παρασκευαζομένης εἰσέτι διὰ τὴν Ἀλσατίαν.

«Ἦλπισαν μέχρι τῆς τελευταίας στιγμῆς. Ἦλπισαν εἰς τοὺς Παρισίους, ἤλπισαν εἰς τὸν στρατὸν τῆς Loire, ἤλπισαν εἰς τὴν παρέμβασιν τῆς Εὐρώπης, ἤλπισαν προσεῖς εἰς τὴν γενναίωφροσύνην τοῦ νικητοῦ, καθ' ὅσον, ὡς ἀληθές, ἡ ἀνθρωπίνη καρδία ἐν τῇ δυστυχίᾳ ἀνοίγεται ἀπλήστως πρὸς ὅλας τὰς χιμαῖρας. Οὐχί, ἡ Ἀλσατία δὲν θὰ ἀποχωρήσῃ τῇ Γαλλίᾳ, οὐχί, οἱ ἀντιπρόσωποι τοῦ τόπου δὲν θὰ συναινέσωσι ποτὲ νὰ ἐκκυρτωσῇ παρομοίαν βεβήλωσιν. Φεῦ! ἡ ψυχὴ των ἐτήκετο. Ἀλλὰ τί ἠδύναντο; Ἡ ἐξακυλούσῃς τῆς ἀντιστάσεως ἦτο ἀδύνατος. Οἱ στρατοὶ μας, αἰχμάλωτοι, ἦσαν ἀνίσχυροι πρὸς ὑπεράσπισιν τῆς πατρίδος. Οἱ βαρεῖς ὅροι τῆς Γερμανίας ἐξ ἀνάγκης ἤθελον γίνεαι δεκτοί. Εἰς τὴν ἰκτεῖδα φωνὴν τῶν ἀπεσταλμένων τῆς Ἀλσατίας καὶ τῆς Λωρραίνης, πάντων οἱ ὀφθαλμοὶ ἐπληρώθησαν δακρύων. Ἀλλ' ἡ ἀνάγκη, ἡ ἀδυσώπητος ἀνάγκη, τὴν ἀπέσπασεν. Ἦτο ἀνάγκη· αἱ προειρηναὶ ὁμολογίαι ἐψηφίσθησαν.

Ἦτο 2 Μαρτίου! Ἡ ἀδημονία ἦτο μεγάλη εἰς Στρασβούργον. Ἦσαν ὅτι ἡ Ἐθνικὴ Συνέλευσις εἶχεν ἀποφασίσαι ἀπὸ τῆς προτερῖας περὶ τῆς τύχης τῆς Ἀλσατίας. Ἀλλ' ἀπὸ Βορδιγᾶλλον εἰς Στρασβούργον ἡ ἀπόστασις εἶνε μεγάλη. Αἱ συγκοινωνίαι εἶχον διακοπῇ, ὁ τηλεγράφος δὲν ἐλειτούργει. Ἦνθούον ἀκόμη τὴν ἐκβασιν τῶν συζητήσεων. Προσεδόκουν μετ' ἀνυπομονήσεως ἀναμίκτου μετὰ φόβου. Ἐπεθύμουν νὰ γινώσκωσι καὶ ἐφοδοῦντο νὰ μάθωσι. Ὅσοι συννητῶντο ἐν ταῖς ὁδοῖς ἔσφιγγον τὰς χεῖρας ἀλλήλων χωρὶς νὰ εἴπωσι τι, περίλυποι, βαρυνθόμενοι.

Ἐν τινὲς οἰκίᾳ τῆς ὁδοῦ τῶν Ἰουδαίων, οἱ ὑπολειφθέντες ἐκ τῶν φίλων μὲς ἐκάθηντο παρὰ τὸ πύρ. Ὁ κ. Βωέ, τεταλαιπωρημένος ἐκ τῆς λύπης, παρατηρεῖ σκυθρωπὸς τὴν θυγατέρα του, ἐξηπλωμένην ἀκίνητον ἐπὶ τινος ἔδρας, ἣν δὲν ἐγκαταλείπει ποτὸς. Ἡ Κυρία Βωμὰν βίπτει παρὰ τὸ παράθυρον. Τὰ ἐνδύματά της μέλανα, ἡ κόμη τῆς λευκή, αἱ βυτίδες, ἃς τὰ δάκρυα ἠΐθῃσαν κατὰ μῆκος τῶν παρειῶν τῆς, πάντα ταῦτα τὴν κατέστησαν γρατῶν παραδόξως. Ἡ μήτηρ τοῦ Αὐγουστου παρασκευάζει τὸ γεῦμα ἐν τῷ μαγειρείῳ, οὕτως ἡ θύρα εἶνε ἡμιάνοικτος. Ἡ Μαρία ἄδει. Μάλιστα, ἄδει, εἰ καὶ ἔχουσα τὴν ψυχὴν λίαν περίλυπον, ὅπως διασκεδάσῃ τὴν δυστυχὴ φιλίαν τῆς. Ἀδει ἀρχαῖον ἀλσατιανὸν ἄξιμα, ὅπερ ὁ πατὴρ τῆς συνέθιξε νὰ τερτίτζῃ. Ἀφῆνης λυγροί, τὶς διακόπτει τὴν φωνὴν τῆς, ἡ δὲ δυστυχὴς παράφρων τὴν παρατηρεῖ ἐκτεπληγμένη, ἀλλὰ χωρὶς νὰ ἐννοήσῃ τι ἐκ τῆς αἰφνιδίας ταύτης λύπης.

Κρούουσι τὴν θύραν. Γερμανὸς στρατιωτὴς φαί-

νεται ἐπὶ τοῦ κατωφλίου. Ἐπὶ τῇ θύρᾳ του κραυγὴ ἐξέρχεται ἐκ τῶν στομάτων πάντων.

Ἦτο ὁ Γουλιέλμος!...

Μάλιστα, ὁ Γουλιέλμος! Πληγωθεὶς εἰς Buzenval, ἐπιστρέφει εἰς Στουτγάρδην, δὲν ἀντέσχε δὲ διερχόμενος τοῦ Στρασβούργου νὰ μὴ ἴδῃ τὴν Μαρίαν. Ἀπὸ τριῶν ἡμερῶν τὴν ἐξῆτει ἐν τῇ πόλει, ἐρωτῶν, πληροφροσύμενος. Ἐπὶ τέλους τῷ ἔδειξε τις ταύτην τὴν οἰκίαν.

Διὰ κινήσεως αὐτομάτου, ἡ κ. Βωμὰν ἠγέρθη τείναι τὴν χεῖρα πρὸς τὸν νεανίαν· ἀλλὰ σταματᾷ, ἀποθογῶραι καὶ πίπτει ἐπὶ τῆς ἔδρας ὀλοῦζουσα. Ἡ θεία τῆς γερμανικῆς στρατιωτικῆς στολῆς τῇ ἀνεκάλυψε πάσας τὰς δυστυχίας τῆς· ἡ δύναμις τῇ ἐλλείπει. Μόνος ὁ κ. Βωέ προσκαλεῖ διὰ κινήσεως τῆς χειρὸς τὸν Γουλιέλμον νὰ καθῇ.

— Εἰσθε πληγωμένοι;

— Σφαῖρα ἐπὶ τοῦ ὤμου, ἀπεκρίθη ὁ Γουλιέλμος, τραῦμα ἐνοχλητικόν, ἀλλ' ἄνευ μεγάλης βαρύτητος.

— Ἡξυρετέ τι ὡς πρὸς τοὺς ὄρους τῆς εἰρήνης;

— Οἱ προκαταρκτικοὶ ὅροι ἐγένοντο δεκτοί. Ἡ Ἀλσατία καὶ ἡ Λωρραίνη παύουσι τοῦ νὰ ἀνήκωσιν εἰς τὴν Γαλλίαν· εἰσθε Γερμανοὶ ἔκτοτε.

— Γερμανοὶ! Γερμανοὶ! ἡμεῖς οὐδέποτε! τῷ ἀπεκρίθη ἡ Μαρία. Πῶς, οὕτως; ἐχόντων, ἐτολμήσατε νὰ ἐπανεῖλθῃτε; Δὲν ἐλάβετε τὴν ἐπιστολήν μου; Δὲν ἐπίστευσα εἰς τὸν αἰώνιον ἐκείνον ἀποχαιρετισμόν.

— Οὐδὲν θὰ με ἀναγκάσῃ νὰ μεταβάλω γνώμην.

Ὁ νέος ὠχρίασε.

— Μαρία, Μαρία, εἶπε, δὲν συλλογίζεσθε τί ἀπαιτεῖτε παρ' ἐμοῦ! εἰσθε μόνη εἰς τὸν κόσμον μετὰ τῆς μητρός σας, εἰσθε κατεστραμμένη, εἰσθε ἄνευ ὑποστηρίγματος καὶ θέλετε νὰ σὰς ἐγκαταλίπω!

— Ἀπατᾶσθε, Γουλιέλμ, εἶπεν ὁ κ. Βωέ, ἡ Μαρία ἐπανεῖρε πατέρα· δὲν θὰ με ἐγκαταλίπη πλέον.

— Ἀ! Κύριε Βωέ, καὶ ὑμεῖς ἐπίσης συνωμοτεῖτε ἐναντίον μου!

Ὁ κ. Βωέ ἔμελλε νὰ ἀποκριθῇ, ἀλλ' ἡ νεάνις τὸν ἐσταμάτησεν:

— Ὁ Γουλιέλμος ἡγεῖται καλῶς ὡς καὶ ὑμεῖς, κ. Βωέ, ὅτι ἂν κατωρθοῦτο νὰ με πείσητε, δὲν θὰ ἤξομην ἡ τῶν καταφρονήσεών σας. Εἶπον χαῖρε εἰς τὸν Γουλιέλμον τὸ εἶπον ἐς αἰὲ.

— Πῶς! εἰπεν ὁ Γουλιέλμος, θὰ μοι ἀπηγορεύετε μέχρι τοῦ νὰ ἐπιζῶ;

Ἡ Μαρία ἔμεινεν ἐπὶ τινι στιγμῇ σκεπτική, κατόπιν, λαδοῦσα ἐκ τῆς χειρὸς τὸν πρῶτον μνηστῆρά της, τὸν ὠδήγησε πλησίον τοῦ παραθύρου, καὶ δεκνόμενα αὐτῷ τὸ κωδωνοστάσιον τῆς μητροπόλεως, ὅπερ δὲν ἀπέχετο πολὺ ἐκεῖθεν.

— Τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν ἡ τρίχρους σημαία κυματίζει ἐκεῖ ἐπάνω, τῷ εἶπε, θὰ εἶμαι σύζυγός σου.

— Οἱμοὶ!

— Τίς οἶδεν; ἀπήντησεν ὑπερηφάνως ἡ νεάνις.

ΤΕΛΟΣ

F. Diény.

ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΝ

κ. Α. Ν. Δαρδανέλλια. Ἐλήφθησαν. Εὐχαρίστω. — κ. Γ. Π. Φ. Κεφαλληνίαν, Χ. Μ. Γ. Ζ. Ἀ. Ι. Γ. Γερ. Σ. καὶ Φ. Γ. Κέρκυραν, Γερ. καὶ Δ. Γαστούνην. Ἐλήφθησαν. — κ. Α. Ε. Φιλίππουπολιν. Σὰς γράφομεν ταχυδρομικῶς. — κ. Ν. Μ. Λαμίαν. Ἐλήφθησαν.

Εἰς τὸ Γραφεῖον τῶν «Εκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» πωλοῦνται:

Ὁ Α' τόμος τῶν «Εκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», ἀντὶ δοαχ. 5 διδ. μένος 7.

Φύλλα τοῦ Α' καὶ Β' ἔτους τῶν «Εκλεκτῶν Μυθιστορημάτων». Τὰ «Δύο Ἀίκανα», μυθιστορία Αἰμυλίου Ρισιδούργου, τόμος 4, ἀντὶ δρ. 2, [ἐλθὺν. ταχυδρ. 2, 20.]

Τὰ 500,000,000 τῆς Ἰνδῆς, Ἡγεμονίδος, μυθιστορήματα ὑπὸ Ἰουλιου Βιέρν, λεπτὰ 60.

Ἀπομνημονεύματα τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως, ὑπὸ Φωτάκου, ὑπαρτιστῆ τοῦ Κολοκοτρώνη, δρ. 1 [ἐλθὺν. Ταχ. 1, 20].

Ἀριστὸν Ἀπόκρυφα, ἢ μεταφράσεις Ι. Ι. Σκυλίση (τόμ. 10) ἐλθὺν. ταχυδρ. 7, 50.

Ἡ Παλαιὰ Ἀμαρτία, ἢ Λυρικὴ Συλλογὴ ὑπὸ Δ. Γ. Καμπούρογλου, λεπτ. 60.